

Älä unohda kuka olet! (Mark. 13: 33-37)

Saarna valvomisen sunnuntaina 19.11.17

Kuulimme katkelman Markuksen evankeliumista, joka on kirjoitettu alle kolmekymmentä vuotta Jeesuksen kuoleman jälkeen. Eli aikaa ei ollut kulunut vielä paljon ja elossa oli vielä jonkun verran ihmisiä, jotka olivat itse tavanneet Jeesuksen ja paljon opetuslasten oppilaita. Silloin Jeesuksen seuraajat elivät vain päivä kerrallaan, sillä Jeesuksen odotettiin tulevan takaisin hetkellä millä tahansa. Se vaikutti jokapäiväiseen elämiseen siten, että kaikki eivät tainneet edes tehdä töitä tai ei menty naimisiin ja perustettu perhettä, monet olivat myyneet koko omaisuutensa. Jeesusta odotettiin tulevaksi pian eikä mikään saanut häiritä odottamista. Tulevaisuuden suunnitteleminen oli turhaa, koska Jeesus oli tulossa takaisin ihan pian. Tuo tiivis odottamisen tunne on välittynyt tähän evankeliumitekstiin. Se on muistutus siitä, että odottamisessa ei saa herpaantua, vaikka aikaa kuluu.

Tilanne on nykyään hyvin toisenlainen kuin Markuksen evankeliumin kirjoittamisen aikaan. Kristittynä eläminen on toisenlaista, mutta evankeliumitekstin viesti on kuitenkin ajankohtainen tänäänkin. Odotus ei ole niin intensiivistä kuin silloin, mutta edelleen me jaamme sen. Kristityt odottavat yhdessä Jeesuksen tulemistä takaisin. Hän ei ehkä tule meidän aikanamme, mutta hän tulee. Mitä sitten tarkoittaa tänä päivänä, kun puhutaan valvomisesta? Mihin meitä kehoitetaan?

Valvominen liittyy arkipäiväisissä puheissa yöllisen valvomisen lisäksi myös muihin tilanteisiin. Opettaja valvoo oppilaita välitunnilla, Kyröskosken paperitehtaalla valvotaan näytöiltä prosesseja, lottoarvonnassa on kaksi virkamiestä valvomassa, opettaja valvoo kokeiden tekemistä, valvojia tarvitaan koululaisten retkillä ja erilaisissa juhlissa ja tapahtumissa. Viime aikoina on puhuttu erityisesti rakennusvalvonnasta ja rajojen valvonnasta. Sairaalassa on puolestaan aika moni ollut muutaman päivän valvonnassa. Sosiaaliseen mediaan puolestaan on kaivattu enemmän valvontaa.

Mikä näitä asioita yhdistää? Ajatusten suuntaaminen siihen mitä tapahtuu. Siinä se on yksinkertaisuudessaan. Ajatusten suuntaamiseen siihen mitä tapahtuu, ajatusten suuntaaminen hetkeen. Mitä tapahtuu, jos opettajan, poliisin, tullimiehen, sairaanhoitajan tai paperimiehen ajatus herpaantuu? Ei hyvin käy. Ei saa unohtaa omaa tehtävää ja roolia opettajana, poliisina, sairaanhoitajana, lääkärinä tai tullimiehenä. Pitää muistaa kuka on?

Minä olen aviomies. En olisi se joka olen, jos en olisi naimisissa Annan kanssa. Olen isä, viiden pojan isä. En olisi se joka olen, jos en olisi viiden pojan isä. Olen pappi, enkä minä olisi se joka olen, jos en olisi ollut 18 vuotta pappina. Samalla olen kyllä maanviljelijän poika. Olen suomalainen, ikaalilainen ja samalla myös eteläpohjalainen. Olen kristitty, Kristuksen seuraaja. Olen samalla tiellä kuin opetuslapset ja muut Jeesuksen seuraajat. En olisi se joka olen, jos en olisi Kristuksen seuraaja. Mietin kaikkea sitä mitä olen. Ne eivät ole erillisiä asioita, osia minussa, vaan kaikki luottelemani asiat liittyvät toisiinsa, antavat väriä toisilleen. Niin, en ole myöskään osa-aikainen puoliso, isä, pappi, suomalainen, ikaalilainen, eteläpohjalainen, maanviljelijän poika tai Kristuksen seuraaja. Kaikkea sitä olen sisimmältäni, eikä sitä voi osittaa tai puolittaa tai eritellä. Kuka sinä olet?

Samalla kyllä ymmärrän, että eteläpohjalaisuus ei ole ikaalilaisella koko ajan ikään kuin pinnalla, vaikka ei minusta varmaan koskaan täysiveristä satakuntalaista tulekaan. Entä Kristuksen seuraaminen, se taitaa olla myös sellainen asia, että se voi ikään kuin jäädä pinnan alle, tulla sivuasiaksi, jopa vähitellen merkityksettömäksi. Minä en puhu enkä aina toimi kuin eteläpohjalaiset tapaavat, mutta totisesti toivon ja haluan, että puhun ja toimin kuin Kristuksen seuraaja.

Juuri tähän asiaan osoittaa tämän valvomisen sunnuntain evankeliumi haastaessaan valvomaan. Me emme saa unohtaa olevamme Kristuksen seuraajia. Emme saa unohtaa, että kuljemme yhteisellä tiellä. Valvominen on tiedostamista ja tietoisuutta. Samalla tavalla kuin ollaan tietoisia ilmaston lämpenemisestä. Tietoisuus ohjaa meitä myös toimimaan asian hyväksi. Miltä tuntuu olla kristitty, Kristuksen seuraaja? Sitä kun pohtii, tulee samalla tietoiseksi siitä.

Sen myös tiedän, että olen vahvemmin ja voimakkaammin Kristuksen seuraaja, kun olen kaltaisteni keskellä. Muiden liekki vahvistaa minun liekkiäni, ilman että minun täytyy erityisesti tiedostaa, että olen Kristuksen seuraaja, ilman, että minun pitää muistuttaa itseäni. Miten on sinun laitasi? Mitä seurakuntayhteys sinulle merkitsee? Tämän päivän Heparalaiskirjeen teksti vahvistaa tuon ajatukseni yhteydestä, kun siinä puhutaan Kristittynä olemisesta, Kristuksen seuraamisesta me-muodossa: *Mehän olemme osalliset Kristuksesta, kun vain loppuun asti pidämme kiinni siitä todellisuudesta, jonka yhteyteen jo alussa olemme päässeet.*

Eli kun tänään puhutaan valvomisesta, se merkitsee ajatusten suuntaamista siihen mitä tapahtuu, ajatusten suuntaamista hetkeen. Ja nimenomaan tiedostaen kuka on! Kun puhutaan valvomisesta, on tärkeää ymmärtää, että se on meille luontevampaa ja helpompaa yhdessä. Olemme tiellä kulkijoita, yhteisellä tiellä kulkijoita.

Minä en ole mikään kummoinen uimari. En ole koskaan oppinut kunnolla tuota jaloa taitoa. Uiminen on siksi työlästä ja voimia vievää eikä siksi mitenkään erityisen nautinnollista. Hetkittäin olen saanut kuitenkin nauttia siitä kokemuksesta, että vesi kantaa. Siinä on itse asiassa koko jutun juoni. Jotta pystyisi oppimaan uimaan, täytyy tiedostaa ja luottaa, että vesi kantaa. Ajatelkaa uimaria, joka kadottaa tuon luottamuksen - tietoisuuden, että vesi kantaa.

Kehotus valvomiseen saattaa tuntua aika vaativalta, mutta aivan toisenlainen näkökulma siihen syntyy, kun miettii uimista. Jospa valvominen onkin tietoisuutta Jumalan rakkaudesta ja voimasta omassa elämässä – kannattelevasta voimasta ja rakkaudesta. Silloin näkökulma kääntyy pois meistä ja saamme katsoa Kristukseen ja olla hänen seuraajiaan – luottaa häneen.